

Arrest

nr. 190 679 van 17 augustus 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en in 1991 te zijn geboren in Kharian, district Gujrat, provincie Punjab. U werkte samen met uw vader L.H.S. in zijn fietsenwinkel in Kharian. U bent een sjiitisch moslim.

Op 27 maart 2016 ging u samen met uw ouders en broers naar het Gulshan-e-Iqbal park in Lahore. Toen u samen met uw broer Z.A. (X, X) een riksja ging zoeken om terug naar Kharian te keren, gebeurde er een zelfmoordaanslag waarbij uw ouders en broer A.H. omkwamen. Nadat u de lijken van uw familieleden had gevonden in het park werden ze overgebracht naar een overheidsziekenhuis in Lahore. De tweede dag na de aanslag bracht u de lijken van uw familieleden

naar Kharian en werden ze daar begraven. Uw broer Z.A. verbleef op dat moment in een overheidsziekenhuis in Lahore omdat hij bij de aanslag in het park het bewustzijn was verloren.

Tijdens de eerste week van april 2016 was u aanwezig bij een sjiiitische bijeenkomst in een moskee in de buurt van Kharian. Tijdens de bijeenkomst, waar zo'n 200-300 mensen aanwezig waren, werd er geschoten. U kon ontkomen en raakte niet gewond.

Eind augustus 2016 verliet u Pakistan. Na een reis van ongeveer vier maanden kwam u op 18 augustus 2016 aan in België waar u zich op 26 september 2016 vluchteling verklaarde.

U legt geen enkel document neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient het CGVS op te merken dat u geen enkel begin van bewijs aangaande uw identiteit en nationaliteit aanbrengt. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit van iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of over kan beschikken voor te leggen. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS 30/09/2016) werd u uitdrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Als u tijdens het gehoor voor het CGVS wordt gevraagd of ze u tijdens uw eerste interview niet hadden gezegd dat u documenten moest meebrengen naar het gehoor voor het CGVS, antwoordt u dat dit niet is gezegd geweest (CGVS, p. 3). U zegt dat u wel iets kan laten opsturen door een vriend en het CGVS heeft u hier de kans toe gegeven (CGVS, p. 2, 18), maar heeft tot op heden geen documenten mogen ontvangen. U verzaakt hiermee aan uw medewerkingsplicht om bewijs van uw identiteit voor te leggen. Het ontbreken van enig identiteits- of nationaliteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in, daar u ons geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Ten tweede kan het CGVS geen geloof hechten aan uw beweerde betrokkenheid en/of aanwezigheid bij de bomaanslag van 27 maart 2016 in het "Gulshan-e-Iqbal" park in Lahore. U verklaart daar samen met uw broer Z.A. (OV nummer X), ouders en broer A.H. aanwezig te zijn geweest. Het is opvallend dat u bijna niets weet over het park. Zo beschrijft u het park in heel algemene bewoordingen ("het is een open park, er is daar een goeie sfeer"), weet u niet wat er te beleven valt (CGVS, p. 11), en weet u niet waar het is gelegen in Lahore. Het CGVS acht het weinig geloofwaardig dat u ooit in het park bent geweest. Op het moment van de zelfmoordaanslag waarvan u beweert dat uw ouders en broer A.H. het slachtoffer zijn geworden, kwam u met uw broer Z.A. terug naar het park nadat jullie een riksja waren gaan halen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt echter dat noch uw ouders, noch uw broer A.H. op de lijst met de namen van de slachtoffers voorkomen, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat zij bij deze aanslag omgekomen zouden zijn. Geconfronteerd met deze informatie zegt u dat ze daar zijn overleden en daar niet over hoeft te liegen. U zegt ook dat u zal proberen een overlijdensakte te zoeken (CGVS, p. 15). Zoals eerder vermeld heeft het CGVS nog geen documenten van u mogen ontvangen. Nochtans kan men er van uit gaan dat u uw beweringen zou moeten kunnen staven met verschillende soorten documenten, zoals overlijdensaktes, politiedocumenten, ziekenhuisattesten, enz. U heeft dus niets ondernomen om deze informatie te weerleggen. Het CGVS stelt vast dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over de dood van uw familieleden die tot uw vlucht uit Pakistan zou geleid hebben.

Ten derde doet ook uw uiterst beperkte kennis over de motieven en de nasleep van de terroristische aanslag ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Zo weet u niet wie de aanslag heeft opgeëist (CGVS, p. 12), weet u niet hoeveel slachtoffers er zijn gevallen (CGVS, p. 14) en kan u ook niet zeggen naar welk ziekenhuis uw overleden familieleden en uw broer Z.A. werden overgebracht (CGVS, p. 14). Ook bent u niet op de hoogte van de aankondiging van de Pakistaanse premier Nawaz Sharif dat de nabestaanden van de slachtoffers een compensatie zouden krijgen van een miljoen Pakistaanse roepies (CGVS, p. 15). Van iemand die beweert dat drie van zijn familieleden zijn omgekomen bij de

aanslag in Lahore, mag verwacht worden dat hij bovenstaande informatie weet. Dat u dit niet weet, bevestigt nogmaals dat er geen geloof kan worden gehecht aan u verklaringen over de dood van uw familieleden. Ten vierde haalt u ook nog problemen aan die u zou ondervonden hebben omdat u sjiit bent. Het CGVS erkent dat u tot de sjiitische minderheid in Pakistan behoort, een gemeenschap van ongeveer 40 miljoen gelovigen (zie "Positie van de sjiitische minderheid in Pakistan" toegevoegd aan het administratief dossier). Het CGVS dient echter vast te stellen dat er in uw geval geen sprake is van een persoonlijke en individuele vrees voor vervolging. U zegt begin april 2016 aanwezig te zijn geweest bij een sjiitische bijeenkomst waar er werd geschoten. Het CGVS stelt vast dat u zeer weinig weet over deze bijeenkomst. Zo zegt u eerst dat er 200-300 mensen aanwezig waren, kort daarna zegt u 400-500 (CGVS, p. 6). Ook kan u niet meteen zeggen waar de bijeenkomst plaatsvond (CGVS, p. 6), hoewel u later tijdens het gehoor toch de naam van het dorp geeft (CGVS, p. 15). Verder weet u ook niet door wie er werd geschoten (CGVS, p. 6) en weet u niet of de politie een onderzoek naar de daders heeft gestart (CGVS, p. 16). Opvallend is ook dat u zegt dat er altijd politie aanwezig is op bijeenkomsten, iets wat wijst op bescherming van de overheid (CGVS, p. 16). Over uw aanwezigheid legt u bovendien een tegenstrijdige verklaring af: eerst zegt u dat u alleen naar de bijeenkomst bent gegaan (CGVS, p. 5), later zegt u dat u en uw vrienden al weg waren toen de politie kwam (CGVS, p. 15). Het CGVS acht het niet geloofwaardig dat u aanwezig was bij deze bijeenkomst en herhaalt dat er geen sprake is van een persoonlijke en individuele vrees voor vervolging omwille van uw religie.

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de

hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker "Schoolattest op naam van verzoekende partij", "Overlijdensakte vader verzoekende partij", "Overlijdensakte moeder verzoekende partij", "Medisch attest opname in het ziekenhuis de heer Syed Zaheer Abbas".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 6 maart 2017 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat "de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal voordoen, deze zeker niet van dien aard [zijn] om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten", hetgeen volgens verzoeker bevestigd wordt in de rechtspraak van de Raad van State (RvS 173.899, 7 augustus 2007) en rechtsleer (Vereecke, V., *Het nieuwe asiel- en verblijfsrecht*, Story Publishers, Gent 2008, p. 49).

Verzoeker benadrukt dat hij "alle moeite gedaan heeft om haar nationaliteit, identiteit en haar asielrelaas aan te tonen" en legt een schoolcertificaat neer waaruit zijn naam en nationaliteit blijkt.

Waar verweerder geen geloof hecht aan de betrokkenheid van verzoeker en zijn gezin bij de bomaanslag van 27 maart 2016 in het Gulshan-e-Iqbal, stelt verzoeker dat het de eerste keer was dat ze het park bezochten en het "dan ook niet zo verwonderlijk [is] dat zij niet veel over de park kan vertellen". Bovendien legt verzoeker de originele overlijdensaktes van zijn ouders neer, welke vermelden dat zij omkwamen op 27 maart 2016 in Lahore ten gevolge van een bomaanslag. Ook legt verzoeker een medisch attest neer "waaruit blijkt dat de broer van verzoekende partij, de heer [S.Z.A.], gewond raakte na de aanslag in het park op 27 maart 2016. Hij werd er 2 dagen verzorgd en daarna ontslagen uit het ziekenhuis."

Verzoeker wijst erop dat de lijst van de slachtoffers niet alle namen van de overledenen bevatten; de mensen die ter plekke overleden zijn en dus niet naar het ziekenhuis werden overgebracht voor verzorging, zoals verzoekers ouders, werden niet opgenomen op deze lijst.

Verzoeker stelt met al deze nieuwe stukken aan te geven dat hij wel degelijk de waarheid heeft verteld en dat hij zijn ouders verloren is bij deze bomaanslag.

Het verzoekschrift herneemt dat verzoeker zijn hele familie is verloren bij deze aanslag, dat hij en zijn broer enorm aangeslagen waren, dat zij weten dat de aanslag werd gepleegd door zelfmoordterroristen en dat men hiertegen niets kon beginnen, noch dat iemand hiervoor berecht werd.

Bovendien benadrukt verzoeker Shia te zijn, waardoor hij gediscrimineerd werd. Hij stelt niet te kunnen rekenen op steun van de overheid. Verzoeker geeft nog aan dat "[v]erwerende partij in de thans

bestreden beslissing nooit [is] ingegaan op de effectieve vrees van verzoekende partij om te terug te keren naar Pakistan omwille van haar etnie en de vrees dat haar hetzelfde lot te wachten staat als haar ouders."

In hoofddeorde wordt gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker stelt niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst uit vrees voor problemen omwille van zijn behoren tot de sjiitische minderheid. Bovendien zijn verzoekers ouders en zijn jongere broer omgekomen bij een zelfmoordaanslag en was hijzelf aanwezig bij een schietincident bij een sjiitische bijeenkomst, wat ertoe geleid heeft dat verzoeker zijn land van herkomst is ontvlucht. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat een loutere verwijzing naar de situatie van sjiieten in Pakistan niet voldoende is om te besluiten tot een vrees voor vervolging. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde "*EASO Country of Origin Report - Pakistan Security Situation*" van juli 2016 blijkt immers dat er sprake is van een zekere graad van discriminatie van religieuze minderheden, maar dat er geen georganiseerde of gesystematiseerde vervolging van overheidswege bestaat tegen de 40 miljoen sjiieten in Pakistan. Verzoekers individuele situatie en asielmotieven dienen dus te worden onderzocht.

2.5. Uit de "*COI Focus: Pakistan: Positie van de sjiitische minderheid*" van 19 november 2015, door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat gerichte acties van extremistische groeperingen vooral pelgrims, moskeeën en activisten van de sjiitische beweging als doelwit hebben en dat prominente persoonlijkheden in de sjiitische gemeenschap, zoals religieuze leiders of hooggeplaatste overheidsfunctionarissen, persoonlijk geviséerd kunnen worden.

2.6. Waar uit voornoemde informatie aldus kan blijken dat bepaalde leden van de sjiitische beweging problemen kunnen ondervinden, stelt de Raad vast dat verzoeker niet voldoet aan dergelijk profiel. De

loutere stelling in het verzoekschrift dat verzoeker Shia is en "*hierdoor gediscrimineerd [werd] en [niet kon] rekenen op steun van de overheid*" doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker zijn vrees voor vervolging aan de hand van concrete elementen moet aantonen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.7. Verzoeker legt geen geloofwaardige verklaringen af over de problemen die hij door zijn behoren tot de Shia minderheid zou hebben gekend noch kan hij precieze activiteiten omschrijven. Waar verzoeker stelt in de eerste week van april 2016 aanwezig geweest te zijn bij een sjiitische bijeenkomst waar geschoten werd, kan worden vastgesteld dat verzoeker weinig weet over deze bijeenkomst (CGVS-verslag, p. 6). Zo geeft verzoeker initieel aan dat er ongeveer 200 à 300 mensen aanwezig waren (CGVS-verslag, p. 5-6), om even later te stellen dat er 400 à 500 mensen waren (CGVS-verslag, p. 6). Gevraagd naar de locatie van het dorp, antwoordde verzoeker aanvankelijk "*Een dorp in de buurt, ik ken de naam niet meer.*" (CGVS-verslag, p. 6), doch hij kon zich later wel herinneren dat de bijeenkomst in Abeal Sayda had plaatsgevonden (CGVS-verslag, p. 15). Bovendien weet verzoeker niet door wie er geschoten werd, maar vermoedt dat het Wahabi's waren omdat "*het [meestal] Wahabi's [zijn] die shia's viseren*" (CGVS-verslag, p. 6). Hij weet evenmin of de politie een onderzoek naar de daders gestart is (CGVS-verslag, p. 16).

2.8. Daarnaast dient nog worden aangehaald dat verzoeker enkele tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn aanwezigheid op voornoemde bijeenkomst aflegt. Zo stelt verzoeker eerst alleen naar de bijeenkomst te zijn gegaan (CGVS-verslag, p. 5), om even later te stellen dat hij er met vrienden was geweest (CGVS-verslag, p. 15). Bovendien stelde verzoeker tijdens de uiteenzetting van zijn asielmotieven bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij "[o]ngeveer 5 a 6 maanden geleden (kort voor de dood van mijn ouders en broer) [deelnam] aan een Sjiitische bijeenkomst in een dorp genaamd Abeal Sayda, net naast Kharian, toen er daar ook een aanslag plaatsvond." (vragenlijst CGVS van 30 september 2016, punt 5), terwijl hij tijdens het gehoor bij het CGVS aangaf dat hij de bijeenkomst bijwoonde na de dood van zijn ouders (CGVS-verslag, p. 6). Dergelijke onverzoenbare verklaringen over eenvoudige zaken, die overigens tot de kern van zijn asielerelaas behoren, tonen aan dat verzoekers verklaringen niet op waar gebeurde ervaringen berusten. Aldus kan de Raad besluiten dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van een persoonlijke en individuele vrees voor vervolging omwille van zijn religie.

2.9. In zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoekers asielerelaas, *quod non*, dan wijst de Raad er nog op dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Waar het verzoekschrift aanvoert dat verzoeker niet kan rekenen op steun van de overheid, merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde nooit aangifte te hebben gedaan bij de politie (CGVS-verslag, p. 16) en aldus de mogelijkheden om bescherming te verkrijgen in eigen land geenszins heeft uitgeput.

2.10. De Raad hecht bovendien geen geloof aan verzoekers beweerde aanwezigheid bij de bomaanslag van 27 maart 2016 in het Gulshan-e-Iqbal park in Lahore. Verzoeker beperkt zich tot enkele algemene verklaringen aangaande het park "*Het is een open park, er is daar een goeie sfeer. Misschien was er die dag een kermis (...) Niets anders.*", weet niet wat er te beleven valt (CGVS-verslag, p. 9), wat verzoekers onbekendheid met het park slechts kan aantonen. Waar het verzoekschrift aanvoert dat het de eerste keer was dat verzoeker in het park was, neemt dit niet weg dat verzoeker, zelfs na één bezoek, in staat zou moeten zijn het park gedetailleerder te beschrijven. Immers uit zijn onwetendheid blijkt ook dat verzoeker na deze aanslag geen bijzondere interesse had in dit park.

2.11. Zoals in de bestreden beslissing terecht werd vastgesteld komen de namen van verzoekers ouders en diens broer niet voor op de lijst met namen van de slachtoffers van deze bomaanval (zie informatie in het administratief dossier). Het verzoekschrift stelt dat de lijst van de slachtoffers niet alle namen van de overledenen bevatten en dat de mensen die ter plekke overleden zijn en dus niet naar het ziekenhuis werden overgebracht voor verzorging, zoals verzoekers ouders, niet werden opgenomen op deze lijst. Dit betreft echter een louter blote bewering, welke geenszins kan worden aangenomen nu blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat "*de doden en gewonden zowel met publieke als private ambulances werden overgebracht naar verschillende ziekenhuizen in Lahore. Bij gebrek aan ambulances zijn ook personenwagens gebruikt.*" (zie "*COI Focus. Pakistan. Aanslag Gulshan-e-Iqbal Park Lahore 27 maart 2016*" van 4 november 2016, p. 6), en niet kan ingezien worden waarom de namen van de overledenen en gewonden in de ziekenhuizen niet op de lijst van slachtoffers zouden vermeld worden te meer vele slachtoffers met gewone auto's naar de ziekenhuizen werden gebracht.

De Raad kan dan ook geen geloof hechten aan verzoekers beweringen dat zijn ouders en broer zijn omgekomen bij de bomaanslag van 27 maart 2016 in het Gulshan-e-Iqbal park.

2.12. Ook verzoekers beperkte kennis over de motieven en gevolgen van de terroristische aanslag doet ernstig afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Zo weet verzoeker niet wie de aanslag gepleegd heeft (CGVS-verslag, p. 12), noch hoeveel slachtoffers er gevallen zijn (CGVS-verslag, p. 14). Verzoeker was evenmin op de hoogte dat premier Nawaz Sharif had aangekondigd dat nabestaanden van de overledenen vergoed zouden worden met een compensatie van 1.000.000 PKR (zie informatie in het administratief dossier; CGVS-verslag, p. 14-15). Het is niet onredelijk te veronderstellen dat verzoeker dergelijke informatie verkregen heeft via het ziekenhuis, vrienden, familie of de pers, minstens de inspanning levert om deze informatie op te zoeken, nu drie van zijn familieleden beweerdelijk zijn omgekomen bij de aanslag in Lahore en deze tevens de aanleiding voor zijn vlucht uit Pakistan vormde. Ook de vaststelling dat verzoeker zich de naam van het ziekenhuis, waar zowel zijn overleden ouders en broer als zijn gewonde broer heen werden gebracht, niet kan herinneren (CGVS-verslag, p. 14), ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas nu niet kan aangenomen worden dat hij niet weet naar welk ziekenhuis hij naar toe moest.

2.13. Aangaande de bij het verzoekschrift neergelegde documenten – de overlijdensakten van verzoekers ouders, het medisch attest van verzoekers broer en verzoekers schoolcertificaat – merkt de Raad op dat het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

Bovendien is het vaste rechtspraak dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën, geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). *In casu* betreffen verzoekers medisch attest en verzoekers schoolcertificaat slechts kopieën.

Aangaande het medisch attest van verzoekers broer merkt de Raad nog op dat een medisch attest geen sluitend bewijs is voor de omstandigheden waarin de broer van verzoekende partij zijn verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

De Raad benadrukt nog dat een document slechts één element is in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Wat betreft de overlijdensakten van verzoekers beide ouders, stelt de Raad vast dat deze overlijdensakten, die in Pakistan net als andere documenten op vraag kunnen worden aangemaakt (zie COI Focus "*Pakistan. Corruptie en documentenfraude*" van 5 augustus 2016, toegevoegd aan het administratief dossier), derhalve niet kunnen staven dat verzoekers ouders zijn omgekomen bij de bomaanslag van 27 maart 2016 in het Gulshan-e-Iqbal park in Lahore. Bovendien kan niet worden ingezien hoe verzoeker die verklaart geen vrienden of kennissen meer in Pakistan te hebben (CGVS-verslag, p. 4, 12), aan deze documenten gekomen is, nu hij verklaarde en de overlijdensakten werden aangevraagd door Dilawar Abbas, welke volgens deze overlijdensakten een "*Family Friend*" was die tevens een "*blood relation*" met de overledenen had. Voorts is het opmerkelijk dat de vader van verzoekers beide ouders dezelfde is, namelijk "*Muhammad Hussain Shah*". Het neerleggen van vervalste stukken tast verzoekers geloofwaardigheid ernstig aan.

2.14. Uit voorgaande blijkt dan ook dat verzoeker zich bepaalde waar gebeurde incidenten toe-eigent, doch zijn betrokkenheid van hem of zijn familie kan niet blijken uit zijn verklaringen die op meerdere punten ook niet overeenstemmen met de toegevoegde landeninformatie.

2.15. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift verder tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouteweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.17. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.18. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Punjab, Pakistan, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Op basis van “EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation” van juli 2016 – vervat in het administratief dossier –, stelt de Raad immers vast dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren, doch dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen, maar dit betreft een uiterst lokaal conflict, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is, *in casu* Punjab.

Uit voornoemde blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit deze informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in Punjab, Pakistan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat verzoeker hoe dan ook niet aantoont dat hij zich, indien hij dit zou wensen, elders kan vestigen in Pakistan.

2.19. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.20. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.21. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK